

nickém slova smyslu. Stačí ovšem stručné označení důvodů odporu předepsané v § 467 čis. 3 c. ř. s., tomuto předpisu jest však rozuměti tak, že v odvolání musí býti stručně a přesně jednak označeny důvody odvolatele, jimiž napadá rozsudek, totiž jednotlivé příčiny, které daly podnět k odvolání, jednak vyloženy jednotlivé okolnosti, kterými jsou tyto důvody opodstatněny (srov.: Odpovědi minist. sprav. k dotazům o ustanoveních nových procesních zákonů, příl. k min. nař. ze dne 3. října 1897, věst. čis. 44 k § 467. čis. 3 c. ř. s.). Tomuto požadavku nevyhovuje žalobcovo odvolání, an v něm jen uvádí, že uplatňuje jako důvody odvolací neúplnost řízení, porušení zákona a nesprávné právní posouzení věci, neuvádí však, v čem shledává vadnost řízení, porušení zákona a nesprávné právní posouzení, zejména, který z právních názorů v rozsudku vyslovených napadá. Ustanovení § 492 c. ř. s. nemůže se žalobce s úspěchem dovolávat, poněvadž nemá s otázkou, o niž tu jde, nic činiti, nýbrž obmezuje přednes ohledně odvolacích důvodů uplatňovaných řádně, t. j. podle § 467, 471 čis. 3 c. ř. s. Pochybená jest i námitka žalobcova, že stačilo, když uvedl v odvolacím spise, že uplatňuje nesprávné právní posouzení věci, ježto podle § 78 c. ř. s. nemají býti pojímány do přípravného spisu právní vývody a žalobce mohl právní vývody co do uplatněného nesprávného právního posouzení přednésti teprve při odvolacím jednání. Především nebylo odvolání odmítnuto, protože neobsahuje právní vývody, nýbrž proto, že nebyly odvolací důvody ani výslovně ani zřetelným poukazem jednotlivě uvedeny, zejména nebylo označeno, který právní názor soudu prvé stolice pokládá za nesprávný. Žalobce přehlíží však též, že odvolací soud nepřezkoumává rozsudek prvého soudu se všech vůbec i v konkrétním případě snad možných hledisek, a nemůže z úřadu sám od sebe bez výtky v odvolání přezkoumati správnost úsudků a názorů prvého soudu, nýbrž jest podle §§ 462, 467 čis. 3 a 497 c. ř. s. podle zásady projednací došedší výrazu v těchto ustanoveních vázán odvolacím návrhem i důvodem a přezkoumává rozsudek prvního soudu jen potud a jen s té stránky, pokud jest to navrženo a uplatněnými důvody opodstatněno.

Čís. 9811.

Předpis § 1315 obč. zák. jedná jen o ručení toho, kdo používá nezdatné osoby k obstarávání svých věcí, za škodu, kterou takováto osoba v této činnosti způsobí osobě třetí; nelze ho však použítí v případě § 1304 obč. zák., kde jest prokázati vlastní zavinění poškozeného, a nestačí, že se jeho zaměstnanec ukázal býti nezdatným, nýbrž jest na škůdci, by prokázal, že poškozený o nezdatnosti svého zaměstnance věděl anebo jinak se sám provinil.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1930, Rv I 1312/29.)

Žalobcův kočí, Adolf Sch., přejížděl přejezd dráhy v době, kdy závozy nebyly spuštěny. Ježto mu překážel brzdicí řetěz, chtěl ho odstra-

nití, v tom přijela lokomotiva a vůz rozbila. Trestní řízení skončilo tím, že dozorce u závor dráhy Antonín P. byl odsouzen pro přestupek podle § 431 tr. zák., ježto nespustil podle předpisu závory, a kočí Adolf Sch. byl rovněž uznán vinným přestupkem, ježto měl zadní kolo vozu s uhlím proti policejnímu předpisu spjaté řetězem. Žalobní nárok na náhradu škody proti Antonínu P-ovi, Adolfu Sch-ovi a železničnímu eráru uznal procesní soud první stolice původně důvodem po právu. Odvolací soud usnesením ze dne 25. října 1927 zrušil podle § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. rozsudek prvního soudu a nařídil mu, by řízení ve směrech ve zrušovacím usnesení naznačených doplnil. Kusost řízení shledal odvolací soud v tom, že se první soud neobíral s případným spoluzaviněním žalobce na škodě, a vyslovil právní názor, že, kdyby bylo zjištěno, že druhý žalovaný (Adolf Sch.) ze žalobcova příkazu v osudném čase povoz řídil, že by tu byly předpoklady pro ručení žalobce za škodu způsobenou hrubou nedbalostí Adolfa Sch-a podle § 1315 obč. zák. Dále nařídil procesnímu soudu, by se vyslovil o tom, v jakém stupni každý ze tří žalovaných svým jednáním ke škodě přispěl, ježto jest toho zapotřebí k vůli určení podílu každého jednotlivého žalovaného na poškození podle § 1304 obč. zák. Bylo proto na procesním soudě, by v těchto mezích řízení doplnil. Doplniv řízení, vynesl procesní soud mezitímní rozsudek, jímž uznal právem, že žalobní nárok jest důvodem po právu ohledně žalovaného Antonína P-a a žalovaného Československého státu $\frac{4}{5}$ a ohledně žalovaného Adolfa Sch-a $\frac{1}{5}$. Rozsudečný výrok, pokud směřoval proti Adolfu Sch-ovi, nebyl napaden, odvolali se jen Antonín P. a Československý stát. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v důvodech: Jest stanoviti, jakým poměrem za škodu ručí Adolf Sch. a jakým Antonín P. I Adolfa Sch-a i Antonína P-a jest pokládati za osoby nezdatné. Než míra zavinění není u obou stejná, neboť, kdyby žalovaný Antonín P. podle platných předpisů byl spustil závory, nemohlo nikdy k nehodě dojíti, poněvadž by nebyl žalovaný Adolf Sch. na křižovatku zajel. Pokládá proto odvolací soud míru zavinění Antonína P-a za daleko větší než Adolfa Sch-a a určuje ji $\frac{4}{5}$ a míru zavinění žalovaného Adolfa Sch-a $\frac{1}{5}$. Za škodu Antonínem P-em způsobenou ručí podle § 1315 obč. zák. žalovaný Československý stát stejnou mírou jako Antonín P. Míra jeho zavinění na škodě žalobce je totožnou s mírou zavinění Antonína P-a. Z týchž důvodů jest podle § 1315 obč. zák. míra zavinění žalobce na škodě stejná jako míra zavinění žalovaného Adolfa Sch-a, podíl obou na zavinění jest totožný, takže žalobce postihuje jen ten podíl škody, který Adolf Sch. zavinil, právě tak jako žalovaný stát musí hraditi společně s Antonínem P-em podíl na Antonína P-a připadající. Uznal proto vším právem první soud podle § 1304 obč. zák., že žalobní nárok je proti žalovaným Antonínu P-ovi a Československému státu $\frac{4}{5}$ po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání žalovaných Antonína P-a a československého státu, doplnil však rozsudek soudu první stolice tak, že se připojuje k rozsudečnému výroku doložka, že žalobní nárok proti

žalovanému československému státu a Antonínu P-ovi není důvodem jednou pětinou po právu.

D ů v o d y:

Po právní stránce jest k vývodům dovolání uvést toto: Odvolací soud dospěl na základě průvodního řízení k přesvědčení, že i Adolfa Sch-a i Antonína P-a stihá hrubé zavinění, a převzal skutkové zjištění, že škoda byla způsobena zaviněním obou těchto žalovaných, že je tedy v příčinné souvislosti se zaviněním obou těchto žalovaných. Adolf Sch. nepodal dovolání, ohledně něho jest proto rozsudek odvolacího soudu právoplatný. Skutková zjištění nižších soudů nelze v dovolacím řízení již napadati a jest proto dovolacímu soudu vycházeti z těchto skutkových zjištění, tedy i ze skutkového zjištění o příčinné souvislosti mezi zaviněním žalovaných Antonína P-a a Adolfa Sch-a a škodou. Dovolatelé namítají, že odvolací soud pochybil v otázce určení podílu Antonína P-a a Adolfa Sch-a na zavinění a že při správném posouzení věci měl by rozsudek zníti jen tak, že žalobní nárok je důvodem po právu proti Antonínu P-ovi, pokud se týče žalovanému státu a proti druhému žalovanému Sch-ovi polovicí a že proto žalobní nárok co do polovice není důvodem po právu. Podstata právního pochybení dovolatelů, ale i odvolacího soudu spočívá v tom, že mylně vykládají ustanovení §§ 1315 a 1304 obč. zák., pokud se týče předpis § 1302 obč. zák. Přisvědčiti jest ovšem nižším soudům potud, pokud dospěly k názoru, že se železniční zřízenec Antonín P. dopustil hrubé nedbalosti tím, že včas nespustil na přejezdu závory, a že jest ho pokládati za osobu nezdatnou po rozumu § 1315 obč. zák. Leč, přejímá-li se i další názor odvolacího soudu, v dovolacím řízení již nenapadený, že i Adolf Sch. svým jednáním prokázal nezdatnost, plyne z toho a ze skutkového zjištění, že škoda byla způsobena teprve spoluúčinkováním Adolfa Sch-a a Antonína P-a, že tedy podíl jednotlivých škůdců na poškození nelze určit, jen tolik, že tito žalovaní ručí solidárně a s nimi touž měrou i železniční podnik, poněvadž tento podle § 1315 obč. zák. ručí za zavinění Antonína P-a jako osoby, již při provozu použil, jako za své zavinění. Tím však není ještě vyřešena otázka dovolatelí ve sporu nadhozená, zda nenesou v souzeném případě škodu poměrně se škůdci a s dráhou také poškozený, žalobce. Tuto otázku jest řešiti podle § 1304 obč. zák., nikoli podle § 1315 obč. zák.; tento předpis jedná o ručení toho, kdo používá nezdatné osoby k obstarávání svých věcí, za škodu, kterou tato osoba v této činnosti způsobí o s o b ě t ř e t í; jde v tomto zákonném předpisu o ručení zaměstnavatele za c i z í zavinění, za zavinění pomocníka proti t ř e t í m o s o b á m a nelze proto použití tohoto předpisu na souzený případ. Podle § 1304 obč. zák. nese poškozený škodu poměrně se škůdci, zavinil-li škodu i on, a jde tedy o otázku, zda se poškozený, pokud se týče žalobce sám dopustil bezprávného činu nebo opomenutí, které jest v příčinné souvislosti se škodou. Za škodu způsobenou třetí osobě nezdatným pomocníkem ručí zaměstnavatel ovšem i tehdy, když

ho nestihá při výběru a při ustanovení pomocníka zavinění, i když o jeho nezdatnosti nevěděl; jinak je věc v případě § 1304 obč. zák.; tu nutno prokázati vlastní zavinění poškozeného; nestačí o sobě, že se kočí Sch. prokázal jako osoba nezdatná; bylo proto na žalovaných, by prokázali buď, že žalobce věděl o nezdatnosti Adolfa Sch-a a že ho přes to k jízdě použil, anebo že se jiným způsobem dopustil kausálního zavinění. Leč to žalovaní ve sporu ani netvrdili, natož prokázali, omežili se na tvrzení, že žalobce spoluzavinil škodu, a snažili se to odůvodniti poukazem na předpis § 1315 obč. zák., aniž uvedli skutkové okolnosti, a nabídli o nich důkazy, z nichž by vyplývalo, že žalobce stíhá vlastní zavinění. Když tedy odvolací soud, pochybiv ve výkladu předpisů §§ 1302, 1304 a 1315 obč. zák., potvrdil rozsudek prvního soudu, jímž tento uznal, že je žalobní nárok důvodem po právu proti dovolatelům jen čtyřmi pětinami, nemohou se právem pokládati stížnými a nebylo proto dovolání vyhověti.

Čís. 9812.

Označení »assegno« a »tratta« nerovná se označení »směnka«.

Při kupeckých poukázkách lze použití předpisů občanského zákoníka o poukázce. Pokud může mít převod kupecké poukázky význam postupu pohledávky, příslušející poukazovateli za poukázaným.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1930, Rv I 4/30.)

Žalující, italská firma, domáhala se na žalované tuzemské firmě zaplacení pohledávky, tvrdíc, že jí Stefano C. postoupil svou pohledávku za žalovanou firmou z kupní ceny za dodané zboží. Oba nižší soudy žalobu zamítly.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu své stolice, by jí znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obě strany a nižší soudy vycházely z předpokladu, že Stefano C. převedl na žalobkyni rubopisem s m ě n k y, na nichž byla jako s m ě n e ě n í k uvedena žalovaná, a vybudovaly na tomto podkladě své rozsudky, jimiž žaloba byla zamítnuta. Kdyby tento předpoklad byl správný, bylo by v podstatě souhlasiti s rozsudky nižších soudů. Ale vznikají závažné pochybnosti o tom, zda onen předpoklad jest správný. Posoudí-li se případ podle tuzemského práva, nešlo by o směnky a tím by již padaly důsledky, odvozené nižšími soudy z opačného předpokladu. Šlo by nanejvýše snad o kupecké poukázky podle čl. 300 a násl. obch. zák. Neboť, jak patrně z protestu ze dne 27. října 1926, nebyly příslušné listiny v kontextu označeny jako směnky nebo výrazem tomu se rovnajícím, nýbrž slovy »assegno« a »tratta«. Že se zejména ani slovo »tratta« nerovná označení »směnka«, o tom není v nauce sporu (srov.